VLG zwart op wit

groepsblad van de scouting Vaandrig Leppink Groep, Enschede

2018 - nr. 1

inhoud

redactief - 3

onder ons gezegd - 5

blauwe vogels - 13

welpen - 16

scouts - 18

explorers - 22

WKD+ - 23

voorzitterscolumn - 24

redactie

Bart van der Lugt

boek.vlg@hotmail.com

06 4848 9771

Potterstraat 71, 6921 ME Duiven

oproepjes

- VLG zwart op wit wordt gepubliceerd via www.vaandrigleppinkgroep.nl. Wil je het groepsblad direct ontvangen, stuur dán even een berichtje naar boek.vlg@hotmail.com.

- Zin om iets voor de VLG te doen? Oudercommissie, oud papier ophalen, ondersteuning voor kasbeheer of fundraising, activiteiten organisatie, leiding of begeleiding, klussen commissie, praktijkbegeleiding van leiding? Mail dan even onze voorzitter via voorzitter@scoutingvlg.nl.

- Vanaf 3 maart 2018 heeft onze groep weer plaats voor bevers! Scouts tussen 5 en 7 jaar. Voor meer informatie of om aan te melden, bekijk dan www.vaandrigleppinkgroep.nl/bevers/

redactief

Hallo allemaal. In 2018 bereikt onze Vaandrig Leppink Groep de respectabele leeftijd van vijf en negentig jaar. Da's een héle leeftijd, en zoiets vraagt natuurlijk om iets bijzonders. Daarom hebben we besloten om weer een groepsblad te gaan maken. Maar in tegenstelling tot de voorgaande groepsbladen (ja, groepsbláden, want we hebben er in die vijf en negentig jaar maar liefst vier gehad) wordt deze toch een beetje anders. Om te beginnen zal het digitaal gaan verschijnen. Jullie kunnen ál die komende groepsbladen (want we zijn natuurlijk van plan om het járenlang vol te houden) downloaden van de website van de groep óf ze per email te ontvangen. Een ander nieuwegeitje is dat we van plan zijn om dit groepsblad écht met z'n allen te gaan maken. Iedereen kan er haar of zijn steentje (of beter gezegd, fotootje en verhaaltje) aan bijdragen.

Nu kán het zijn dat er nú al een storm van protesten is losgebroken. 'Ik kán helemaal niet schrijven'. . . 'ik moet op school al zoveel schrijven' . . . 'daar heb ik eigenlijk helemáál geen zin in'. Wel, uiteraard moét er niets want het mag. En ik wil wedden dat iedereen die nu zegt dat 'ie niet kan schrijven, ooit wel eens een berichtje op Facebook heeft gepost. En als je dát hebt gedaan . . . dan kun je dus schrijven! En méér verwachten we niet. Zo'n Facebook berichtje (liefst mét foto) bevat namelijk meestal al voldoende informatie om er een verhaal van te maken. En mocht dit niet het geval zijn, dan zijn jullie vást wel bereid om even wat vragen te beantwoorden. En met die informatie ga ik dan aan de slag om er een mooi verhaal(tje) van de maken. En wie ik ben? Ja, ik had me inderdaad eerst wel eventjes voor mogen stellen. Mijn naam is Bart van der Lugt. Ik ben geboren in 1960 (dus jullie mogen zelf uitrekenen hoe oud ik ben) en ik was bijna veertig jaar geleden lid van de VLG. Tegenwoordig ben ik dat weer, maar nu als groepshistoricus. Dat wil zeggen dat ik me bezig houdt met het beschrijven van de geschiedenis van onze groep.

En mochten jullie je nu direct gaan afvragen 'waar moet ik het dan over hebben', of 'hoevéél moet ik dan schijven', wees dan gerust want álles wat jullie schrijven is goed. De één zal het houden bij een kort berichtje, en de ander krijgt er zóveel lol in dat 'ie wat grotere stukken zal gaan schrijven. En met die informatie ga ik dan, als eindredacteur van het groepsblad, aan de slag; jullie leveren de bouwstenen en ik bouw het huis. Eén ding waar je direct al aan kunt denken, is dat een goede balans moet bestaan tussen 'ondersteunende informatie' en

‘persoonsgerichte informatie’. Laat me dat voor de zekerheid maar even illustreren met een voorbeeld. Het is een berichtje (mét een paar leuke foto’s overigens) dat in november 2017 op facebook verscheen.

Die ‘ondersteunende informatie’ is natuurlijk direct duidelijk; plaats: Aamsveen, onderwerp: de nationale natuurwerkdag, betrokkenen vanuit de VLG: verkenners, explorers en een losse padvindster. Maar die laatste opmerking, die trekt direct de aandacht. Een losse padvindster? Wie is zij? Waarom was ze daar als enige padvindster? En hoe vond ze het om tussen al die jongens te werken? Geschiedenis, dus ook onze groepsgeschiedenis, gaat namelijk in de eerste plaats over mensen. Want het is toch prachtig als je, later, jezelf in zo’n groepsblad of in het bij het hónderd jarig bestaan te verschijnen jubileumboek terug kunt vinden?

En mochten jullie denken ‘wat valt er nu over zo’n opkomst te vertellen’. Wel, niet élke vrij- of zaterdag zal inderdaad het vermelden waard blijken te zijn, maar je zult versteld staan over de aardigheid van het beeld dat je juist met ‘gewone’ opkomsten’ kunt schetsen. En dan heb ik het natuurlijk nog niet eens over de gloedvolle verhalen die gaan verschijnen over zomerkampen en grote evenementen zoals bijvoorbeeld de boerenkoolmaaltijd. Hé, misschien is de nieuwjaarshike in 2018 wel een mooi onderwerp om mee te beginnen! En jullie hoeven het écht niet allemaal alleen te doen, want jullie leiding is hier zó enthousiast over geworden dat ze jullie graag willen helpen.

Daarom wil ik met jullie het volgende afspreken. Dit exemplaar van VLG zwart op wit bevat een terugblik op 2017. En als jullie mij regelmatig berichtjes sturen via Facebook of via email, dan zorg ik ervoor dat er vanaf nu drie keer per jaar een mooi groepsblad gaat verschijnen. Twee daarvan gaan over alles wat er zo allemaal tijdens het jaar gebeurt, en ééntje over ál die belevenissen tijdens jullie zomerkampen.

Afgesproken?

Bart

onder ons gezegd

de nieuwjaarshike

Afgewisseld met uitnodigende plaatjes van de koude, maar oh zo mooie Twentse natuur werden leden, oudleden en familieleden met behulp van een Facebookfilm uitgenodigd om deel te nemen aan alweer de elfde VLG nieuwjaarshike. Het was een film die qua professionalisme niet onder deed voor willekeurig welke Nederlandse productie. Op zich niet vreemd toen het duidelijk werd wie er allemaal aan meegewerkt hadden.

Tijdens de eerste dagen van 2017 waarschuwde Rijkswaterstaat ‘dat mensen beter niet de weg op kunnen gaan als ze het niet per se nodig is. Door de lokale ijzelbuien is het in veel delen van het land heel erg glad’. En dat dit géén overbodige waarschuwing was bleek wel uit maar liefst 165 ongevallen; volgens RWS héél veel voor een zaterdagochtend. Op zich zou dit natuurlijk niet zo erg zijn geweest, ware het niet dat deze waarschuwing weerklonk op de zaterdag waarop nu nét de jaarlijkse nieuwjaarshike gehouden werd. De organisatie van de hike zag de bui dus al hangen. Er waren er inderdaad enkelen die de reis tóch niet aandurfden maar desondanks arriveerden er op 7 januari 2017 ruim 140 deelnemers bij het informatiecentrum De Wakel in het Buursezand om daar een stevige tocht te gaan ondernemen in toch

eigenlijk wel de mooiste natuur van Nederland en omstreken; ons Twentse land. En eenmaal aangekomen en begonnen beleefde iedereen deze onverwachts winterse hike toch op d'r of z'n eigen manier. Er waren bijvoorbeeld deelnemers die zó bevangen werden door ál die winterse schoonheid dat ze onwillekeurig de route toch een beetje uit het oog verloren. En dan heb je er altijd ook nog zeker één iemand tussenlopen die zich in de witte koude als herboren (of eeuwig jong) voelt en, ondanks z'n ruim 54 jaren, als een pasgeboren lammetje door het Twentse landschap dartelt. Of zou het, zoals al op facebook werd geopperd, toch te maken hebben met een soort van 'sneeuwkolder'? Kortom, zo'n hike maakt elk jaar toch wel weer het nodige in de deelnemers los. Het was dan ook geruststellend dat er ook nog mensen aanwezig waren die het hoofd koel wisten te houden. En dan hebben we het uiteraard niet over de invloed van de winterse temperaturen. De deelnemers waren namelijk bijzonder blij verrast toen zij onderweg door Karin Smidt en Jaqueline Geerlings werden voorzien van warme thee en een pannenkoek.

ongenode gasten

Iedereen is wel eens aan een fris nieuw jasje toe, dus ook onze clubhuizen ontkomen op z'n tijd niet aan een nieuw verfje. De grote schuur had hier weliswaar voldoende aan, maar in de kleine schuur bleek er toch iets meer aan de hand te zijn. Nu biedt deze schuur al zo'n veertig jaar gastvrijheid aan vele generaties jeugdleden, maar in 2017 bleek dat er zich nóg een aantal kleine logees had genesteld. Al die kleine VLG 'ers en 'sters zijn en blijven natuurlijk altijd welkom, maar deze nieuwe logees zagen we eigenlijk liever gaan dan komen. In april werd er dan ook besloten om de kleine schuur een rigoureuze behandeling te geven om het gebouw te verlossen van ál die houtwormen die, uiteraard volledig onterecht, ook dachten er hun thuis gevonden te hebben. Het enige nadeel van zo'n behandeling is echter dat het héle gebouw volledig leeggeruimd moet worden. Maar achteraf gezien was het eigenlijk ook een soort 'geluk bij een ongeluk, want het bood eveneens de gelegenheid om eens lekker op te ruimen en al het overbodig rond slingerende materiaal af te voeren.

leidingweekend

Leidinggevenden zijn dól op de jeugdleden die tijdens elke bijeenkomst aan hun zorgen worden toevertrouwd. Laat dáár geen misverstand over bestaan. Elke vrijdag en zaterdag doen ze hun uiterste best om de welpen, scouts, explorers en roverscouts een leuke middag of avond te bezorgen. Maar toch willen ze zo af en toe ook samen eens lekker de beest uithangen . . . oeps, ik bedoel natuurlijk, zich gezamenlijk tijdens een weekend verpozen om eens rustig te reflecteren over het reilen en zeilen van de groep. En in september was het weer eens zo ver. Om 'er in te komen' werd het weekend begonnen met twee spellen; allereerst het blijkbaar bij iedereen bekende crazy 88. Dit werd gevolgd door een volgens insiders véél te fanatiek gespeeld verover en vernietig spel, maar gelukkig zorgde de als maar natter wordende regen er uiteindelijk voor dat ook het enthousiasme van de meest fanatieke deelnemer voldoende afgekoeld werd. De dag werd afgesloten rond het kampvuur en iedereen hoopte de volgende ochtend weer fris en fruitig op te staan.

Nu moet ik eerlijk bekennen dat dat eerste spel me toch wel met wat zorgen vervulde. Voor zover ik namelijk weet, zijn in de film Kill Bill de crazy 88 de lijfwachten van O-Ren Ishii en zorgt de in het, aanvankelijk nog geel gestoken, hoofdpersoon er voor dat deze acht en tachtig personen uiteindelijk eindigen als een grote stapel lichamen, afgehakte ledematen en héél veel bloed. En aangezien het aantal leidinggevenden tegenwoordig toch al niet ál te dik gezaaid is, leek het mij dus toch niet zo verstandig om elkaar enthousiast met katana's te lijf te gaan. Gelukkig bleek, volgens de activiteitenbank van Scouting Nederland, alleen maar een spel te zijn waarbij binnen een bepaalde tijdsperiode 88 opdrachten moeten worden vervuld.

Scout-In

Voor wie het nog niet weet, de Scout-In is een tweejaarlijks festival voor leidinggevenden, kaderleden, vrijwilligers en roverscouts van scoutinggroepen uit heel Nederland. Het is een bijeenkomst waar ideeën en ervaringen uitgewisseld worden en dat ból staat van gezelligheid, muziek, entertainment, actie en fun. Deze mogelijkheid om 'het nuttige met het aangename te verenigingen' lieten ónze leidinggevenden, kaderleden, vrijwilligers en roverscouts natuurlijk niet aan zich voorbijgaan. En zo kwam het dat je, eind september, op het scoutinglandgoed Zeewolde, Brian, Celeste, Evelien, Gijs, Job, Lisanne, Melvin, Menno, Nick en Sietske zómaar tegen het lijf had kunnen lopen.

Van links naar rechts en van boven naar beneden: Celeste Alink, Evelien Bosman, Sietske Hiemstra, Lisanne van Heijningen, Brian van Heijningen, Nick Hoogendijk, Melvin ter Wee, Gijs Middelkamp, Menno van Lochem en Job Hoogenboom

winterklaar

Laatst sprak ik, op een niet ál te slechte middag (het wás immers al eind november) op 't Stroink een toevallige voorbijganger. Met een beleefde tik aan de rand van zijn hoed vroeg hij me: *Pardon, mag ik u wat vragen. Weet ú misschien sinds wanneer die oude schuren die hier stonden zijn afgebroken?* Verbaasd flitste m'n blik even naar die

twee gebouwen die nu al zóvele honderden jaren op dit erf stonden. Wat bedoelde die man met 'afgebroken'? *Ja ziet u*, zei de man in wiens ogen zich langzaam een kleine ondeugende twinkel begon te ontwikkelen, *ze staan er zó mooi bij dat ze niets anders kúnnen zijn dan pas gebouwd*.

Nu begreep hij natuurlijk ook wel dat niemand het in z'n hóófd zou halen om ónze twee schuren af te breken. Maar eerlijk is eerlijk. Dankzij Schildersbedrijf Twente stonden ze er weer zó mooi bij dat we deze toevallige voorbijganger die gedachte maar zullen vergeven.

óns clubhuis

Het besluit moet nog worden goedgekeurd door de Enschedese gemeenteraad en door het College van B&W, dus we houden het hier nog even bij een kleine mededeling. Dankzij de inspanningen van het stichting bestuur en hun adviseurs heeft de Vaandrig Leppink Groep de twee Twentse boeren schuren die nu al bijna negen en dertig jaar hun clubhuis zijn van de gemeente Enschede kunnen kopen. 21 december is de handtekening gezet onder de koop overeenkomst en als alles rond is, en we hebben er álle vertrouwen in dát het allemaal rond gaat komen, verschijnt er in de editie 2018-2 van VLG zwart op wit een uitgebreider interview met degene die dit hele proces heeft gecoördineerd; stichtingsvoorzitter Mark Hulshof. Na deze lange periode van huren, is 'ons' clubhuis straks écht óns clubhuis.

de boerenkoolmaaltijd

23 december 2017 was een typische één en twintigste eeuwse winterdag. De temperatuur was niet om over naar huis te schrijven en het uitzicht wat sombertjes, maar al met al was het toch ook geen dag om thuis te blijven. En dat was maar goed ook, want juist op deze dag vond de jaarlijkse boerenkoolmaaltijd plaats. Maar eerlijk gezegd, alleen het gerucht dat het ook dit jaar weer boerenkool met spékjes zou zijn, was voor menigeen al reden genoeg om de reis naar 't Stroink te ondernemen. Daar aangekomen was de setting zoals vanouds. De grote schuur was omgetoverd tot een gezellige eetzaal, en als de kleine schuur zo'n grote schoorsteen gehad zou hebben dan zou daar zeker bijna groéne rook uitgekomen zijn van ál die boerenkool die onze trouwe kookploeg daar voor de groep aan 't klaarmaken was. En als iemand van jullie denkt dat het klaarmaken van ál die boerenkool alleen maar een kwestie is van het klaarmaken van boerenkool, nou, dán heb je het mis. De boerenkoolkookploeg bewaakt namelijk een groot geheim; het geheim van wat die tóch al zo lekkere boerenkool nóg lekkerder laat smaken. Op die 23e december bekende Evelien Bosman

namelijk aan Sietske Hiemstra en mijzelf dat ze vooral de jus die elk jaar rijkelijk over de boerenkool werd gegoten zo lekker vond. En ik hou eigenlijk helemaal niet zo van jus! Sietske wist echter hoe deze vork in de steel zat. Die jus, die wordt gemaakt volgens een oud en uiterst geheim recept. En dat recept krijg je alleen maar te horen als je lid bent geworden van de kookploeg.

Al in het schemerduister werd de middag gezamenlijk geopend met het hijsen van de vlaggen. De geplande playback show kon echter niet doorgaan, omdat de jury het had laten afweten. Daarvoor in de plaats kwam een zoektocht naar de Kerstman, een kerstengel en een rendier die in het rondom het clubhuis gelegen bos waren verdwaald. Het wás me even een zoektocht, maar uiteindelijk voerde een spoor van kerstballen de groep naar die plek in het grote donkere bos waar álle wegen samenkomen; de plek waar de Kerstman gelukkig werd teruggevonden.

De avond verliep, zoals altijd, als een goed georganiseerde gezellige chaos. Op een gegeven moment vroeg Joanneke van der Nagel, onze nieuwe voorzitter, toch eventjes de aandacht om de leiding van de VLG in het zonnetje te zetten. Want hoewel zij elke vrijdag en zaterdag er met álle plezier voor zorgen dat jullie een plezierige tijd bij de groep kunnen doorbrengen, mogen ze daarvoor toch echt wel eens voor worden bedankt. En wie kunnen dat nu beter doen dan de blauwe vogels, welpen, scouts en explorers zelf. Er was echter één welpenleidinglid die zó verknocht was aan z'n bord boerenkool (niet zo vreemd, want het was gewoon héél erg lekker) dat hij daarvan geen moménт wilde scheiden. Nick verscheen dan ook op het podium met zijn bord stevig in beide handen geklemd en verkeerde duidelijk in tweestrijd of hij wel of niet zijn bord moest loslaten om zijn presentje in ontvangst te nemen.

Zo tegen het einde van de maaltijd werd de groep (toegegeven, het kostte enige moeite, maar uiteindelijk was toch iedereen het) door Karin Smidt tot stilte gemaand. En daar, in die stilte, weerklonk het karakteristieke geluid van de midwinterhoorn. En hoewel iedereen ervan overtuigd was dat het blazen van dit typische Twentse instrument vooral was bedoeld om boze geesten weg te jagen, wist Karin de groep te vertellen dat er nog een ándere reden was waarom in het duister van vroeger dagen de hoorn regelmatig weerklonk.

> *Smokkelaars gebruikten de midwinterhoorn om met elkaar te communiceren. Als je goed luisterde naar het geluid van twee hoorns, dan kon je horen dat ze allebei met dezelfde toon begonnen, en met de zelfde toon eindigden. Het gedeelte daartussen was een boodschap die van de ene smokkelaar naar de andere werd overgebracht.*

En terwijl het geroezemoes in de grote schuur weer toenam en het geluid van de buiten weerklinkende midwinterhoorn weer begon te overstemmen, vroeg ik me toch onwillekeurig af wélke boodschap daar werd overgebracht en of er zich daar misschien toch nog steeds dingen afspeelden die het daglicht niet konden verdragen. Eén signaal hield voor mij in ieder geval géén geheimen in zich. Want het was ontzettend leuk om op de midwinterhoorn het signaal te horen blazen dat ik zelf tijdens talloze zomerkampen, net voordat de nachtelijke stilte over het kamp zou neerdalen, als laatste signaal had laten klinken; de taptoe infanterie. En terwijl de avond op z'n einde liep verzamelden de ouders zich rond het buiten vrolijk brandende vuur, en de goede stemming die er heerste zal écht niet alleen maar veroorzaakt zijn door de rijkelijk vloeiende koffie, chocolademelk en glühwein.

meisjeswelpen weekendkamp Lonneker

jongens en meisjes welpen tijdens de Jungledag

musical opkomst jongens en meidenwelpen

callsign: PA6VLG/J

4 mei: dodenherdenking

explorers zomerkamp Berlijn

blauwe vogels masterchef junior kamp

IScout

blauwe vogels

In 2009 werd onze groep uitgebreid met een wel héél bijzondere speltak; de Blauwe Vogels. Deze speltak richt zich op scouts met een geestelijke beperking, en het bijzondere zit 'm vooral in het feit dat deze scouts als het ware niet verouderen. Uiteraard worden zij lichamelijk ouder, maar hun belevingswereld blijft over 't algemeen zoals 'ie is. En dat vraagt een héle andere manier van begeleiding dan bijvoorbeeld een valide scout. Immers, deze groeit binnen de groep en ontwikkeld zich van een jochie of meisje dat de neiging heeft om in zeven sloten tegelijk te lopen (en daar door een leidinggevende van weerhouden moet worden) tot een explorer en later een roverscout die in toenemende mate haar of zijn eigen beslissingen neemt. Maar laat er géén misverstand over bestaan. Ook al hebben ze zo hier en daar wat extra begeleiding en zorg nodig, het weerhoudt onze Blauwe Vogels er niet van om als volwaardige leden én met de grootste lol binnen de groep mee te draaien.

Trouwens, de naam Blauwe Vogel is afkomstig uit het, in 1908 door de Belgische schrijver Maurice Maeterlinck geschreven theaterstuk l'Oiseau Bleu. Het verhaal gaat over het meisje Mytyl en haar broertje Tyltyl die op zoek zijn naar een mysterieuze blauwe vogel. Zij hadden namelijk van een fee gehoord dat deze vogel hun zieke buurmeisje zou kunnen genezen. Tijdens deze zoektocht maken ze allerlei spannende avonturen mee, maar ze kunnen uiteindelijk de Blauwe Vogel niet vinden. Als ze weer thuiskomen, besluiten ze om dan maar hun eigen witte duif aan het buurmeisje te geven. En dan gebeurt er iets merkwaardigs: de duif wordt blauw en het buurmeisje geneest. De moraal van het verhaal is dan ook dat je, door vrijblijvend iets van jezelf te geven, een ander geluk kunt brengen.

En wat die Blauwe Vogels zoal doen tijdens hun opkomsten? Wel, héél wat! Mede dankzij de goede begeleiding ondernemen de Blauwe Vogels namelijk activiteiten waar menig valide scout nog stiekem jaloers op zou worden. Hoog tijd dus, voor een kijkje in het Blauwe Vogel Logboek.

Het is winter, en daarom hebben we vetbolletjes gemaakt voor de vogels. Verder hebben we een eigen vorm van (zit)hockey gespeeld. En omdat er buiten meer ijsresten dan sneeuw lag, hebben we in plaats van het geplande sneeuwballen gooien binnen trefbal gespeeld.

Vandaag wilden we eigenlijk een regenboogtaart bakken, maar de kleur paars bleek niet bestand te zijn tegen de (te) lange baktijd. Maar dat maakte het eindresultaat er niet minder kleurrijk . . én niet minder lekker om. Ook hebben we een cupcake estafette gehouden waar iedereen fanatiek aan mee deed.

We hebben tie-dye tassen gemaakt. Daarbij leg je knopen in de stof vóórdat je ’t verft om zo leuke patronen te krijgen. Ook hebben we stratego gespeeld en geblinddoekt een polonaise gehouden. De achterste persoon van de polonaise bleef ongeblindoekt, want die moest de hele stoet leiden door aanwijzingen te geven.

Tijdens deze opkomst stonden sprookjes zoals Hans en Grietje, De gelaarsde kat, Sneeuwwitje en Roodkapje centraal. We hebben appelhappen gedaan, waarbij je moest uitkijken dat je niet de giftige appel pakte. En ook gingen we op zoek naar de boze heks, waarbij we moesten uitkijken niet door haar getikt te worden.

Afgelopen zaterdag hebben we pizza's gebakken in onze eigen gemaakte ovens. Daarnaast hebben we chubby bunny gespeeld. Hiervoor stop je om de beurten een marshmellow in je mond, en probeer je verstaanbaar ‘chubby bunny’ te zeggen. Tenslotte hebben we onze knopen geoefend . . . met spaghetti.

Bij scouting ben je tijdens elke opkomst wel eens een keertje bezig met spannende activiteiten. En dan kán het wel eens voorkomen dat er kleine ongelukken gebeuren. Om daar goed op voorbereid te zijn stond deze opkomst in het teken van EHBO om zo, als dat nodig is, de hele groep te kunnen bepleisteren en verbinden.

Ook de Blauwe Vogels maken van hout en touw hun eigen tafels en stoelen. Daarom hebben we de mastworp, de driepoot sjorring en de kruissjorring geoefend, en daarna driepoten gepionierd. Best wel handig voor degene die tijdens het aankomende kamp een eigen slaapplek willen pionieren om buiten te slapen.

het zomerkamp

Dit jaar hebben de Blauwe Vogels hun zomerkamp doorgebracht in Hengelo. Hoewel duidelijk in de oostelijke regionen van het kompas gelegen, ging het er hier toch behoorlijk westers aan toe. Het indianenopperhoofd Akando (waarin een toevallige voorbijganger, ongetwijfeld geheel onterecht, Sietske Hiemstra meende te herkennen) had de Blauwe Vogels namelijk gevraagd om voor haar en haar stamleden een nieuw

indianenkamp, een totempaal én een kampvuur te maken. Hun oude kamp bleek namelijk, dankzij de overvloedige regenval van de laatste tijd, volledig weggespoeld te zijn. Het belangrijkste kwam natuurlijk eerst, en dankzij hard werk konden de natte en bibberende indianen (waarvan de eens zo trotse verentooien er toch wel wat zieligjes bijhingen) zich eindelijk warmen aan een groot kampvuur. Er schortte blijkbaar toch wel het nodige aan de survival skills van de indianen, dus besloten de Blauwe Vogels om in ieder geval een aantal survivalarmbanden (met kompas, fluitje en vuursteen) te maken én een nieuwe overnachtingsplaats. En om et zekere voor het onzekere te nemen werd deze in de nacht van zaterdag op zondag eerst uitgeprobeerd. Het is dus niet zo vreemd dat opperhoofd Akano uiterst tevreden was met het nieuwe kamp, en na een gezamenlijk ontbijt bood het dankbare opperhoofd onze Blauwe Vogels een workshop boogschieten aan. De basisvaardigheden had iedereen vrij snel onder de knie, en gezien de behaalde scores bleek het overgrote deel van de Blauwe Vogels te beschikken over boogschietvaardigheden waar zelfs de indianen nog een voorbeeld konden nemen.

welpen

Het stond er zo eenvoudig, toen in het begin van 2017. *Afgelopen zaterdag hebben de Meidenwelpen een wereldkaart gemaakt en deze gevuld met vredesduiven. En ik ben erg trots op hun en het eindresultaat!* Maar achter deze woorden bleek een hele wereld schuil te gaan.

> *Afgelopen zaterdag was de dag dat, zeventien jaar geleden, Nelson Mandela werd vrijgelaten na bijna dértig jaar gevangenschap. Dus ik dacht, we houden een apartheidsopkomst! Met de meiden hebben we over apartheid wat dingen besproken en gezamenlijk een kleurrijke wereldkaart gemaakt waar we vredesduifjes in hebben geplakt.*

Nelson Mandela (1918-2013) was in de zestiger jaren van de vorige eeuw betrokken bij de strijd tegen de blanke regering van Zuid Afrika. In die tijd werden de zwarte inwoners van dit land namelijk strikt gescheiden (apart gehouden) van hun blanke landgenoten; een systeem dat ook wel 'apartheid' werd genoemd. Mandela bracht bijna twintig jaar door in de gevangenis op Robbeneiland; een eilandje voor de kust bij Kaapstad, en de omstandigheden waaronder hij en zijn medegevangenen werden ondergebracht waren zwaar. Menigeen zou hierdoor verbittert zijn geraakt, maar na zijn vrijlating spande Mandela als allereerste zwarte president van Zuid Afrika zich

juist in om blank en zwart met elkaar te verenigen en de soms eeuwenoude wonden te helen.

> *Laten we het vreselijke verleden dat achter ons ligt, nooit vergeten, maar niet als een manier om ons op een negatieve wijze aan het verleden geketend te houden, maar eerder als een gelukkige herinnering aan hoever we zijn gekomen en hoeveel we hebben bereikt.*

In zijn woorden herkende ik iets, dat me onwillekeurig deed denken aan iemand anders die, zeker gezien zijn jonge leeftijd, toch ook aardig wijze dingen over dit onderwerp wist te zeggen.

> *Natuurlijk zullen er meningsverschillen zijn, en ook wij vormen op dit punt geen uitzondering, maar daarom hoeft het niet dadelijk oorlog te zijn. Hoe kunnen wij, met het doel vriendschap en wereldvrede te bevorderen, er toe komen anderen te miskennen, ja zelfs te haten! Kritiek en 'ruzietjes van één minuut' zijn goed, die moeten er ook soms zijn, maar voor haat en vijandschap mag er geen plaats zijn.*

En weet je wie dit schreef? Het was ene H.B. Leppink . . . onze vaandrig Herman Leppink. Hij schreef, eind 1937, een gepassioneerd stuk in het toenmalige groepsblad 'P.V. nieuws getiteld 'teleurstellingen in ons padvindersleven'. Je kunt het lezen in het jubileumboek De Voortrekker, in het gedeelte over de periode 1923-1941. Wat de aanleiding voor het schrijven hiervan is geweest zullen we waarschijnlijk nooit weten, maar Herman voelde zich in ieder geval geroepen om, net zoals Nelson Mandela vijftig jaar later, boven de partijen te gaan staan en te proberen de, in dit geval iets jongere wonden te helen. En dan vraag je je onwillekeurig toch af wat hij voor een mens geweest zou zijn, als die anonieme Duitse scherpschutter mis zou hebben geschoten, toen . . . op 13 mei 1940.

het insigne knopen

In november waren de meisjes welpen druk in de weer met het knopen insigne, en bijna iedereen heeft het behaald. Sommigen moesten nog een huiswerk opdracht maken, maar dit is helemaal goed gekomen. Iedereen goed gedaan!

scouts

In april 2017 viel m'n oog op een wel héél intrigerend berichtje; meisjesscouts die een waterballon voor een hoekbank geruild zouden hebben. Dáár moest ik natuurlijk meer van weten en ik stuurde direct een email naar Marijke Wagenaar; één van onze padvindsters (want zo noemen ze zichzelf tegenwoordig weer) leidsters. Zij bevestigde dat die betreffende opkomst inderdaad in het teken van ruilhandel had gestaan, en dat zij de meisjes er op uit hadden gestuurd met een waterballon en de opdracht om hiermee in de buurt een ruilhandeltje op te zetten. Wat er daarna gebeurde was ook voor haar echter een grote verrassing.

Ze begonnen met een waterballon en een uurtje later kwamen ze terug met een driedelige hoekbank die ze samen met een ander groepje aan het verslepen waren. Het zag er erg grappig uit en ik was er eigenlijk best wel van onder de indruk. De bank heeft ondertussen een mooi plekje gekregen bij de explorers.

Dit antwoord zette me toch wel even aan het denken. Hoe waren die meiden er in hemelsnaam in geslaagd om een ballon te ruilen voor een hoekbank. Hier moest ik meer van weten, dus ik wist Marijke zo ver te krijgen dat ik tijdens een opkomst even langs kon komen om eens even met deze meiden te praten. Ik trof hen aan in een situatie waarin zij zich geregeld in hogere sferen bevonden; letterlijk overigens, want 't was in een klimhal. Daar had ik tijdens de pauze even de gelegenheid om te praten met Dyelain en Melanie. Zij waren het namelijk die, samen met Irene en Nere, deze ruil tot stand hadden weten te krijgen. Melanie vertelde, daarbij regelmatig bijgevallen door Dyelain, op een smakelijke wijze hoe zij uiteindelijk met z'n vieren die bank op de kop hadden weten te tikken.

We kwamen al snel iemand tegen die ons twee euro voor de ballon wilde geven. Maar het moest ruilhandel zijn dus geld mochten we niet aangeven. Dus gaf hij ons een reep chocolade voor de ballon; zo'n héle dure reep. En die reep hebben we even later weer geruild voor knakworsten.

Maar toen zag Melanie aan de overkant van de weg iemand met een 'héle vette motor'. Daar moest natuurlijk even naar gekeken worden. De eigenaar bleek een café te hebben en er ontspon zich tussen hem en onze vier padvindsters al snel een leuk gesprek. Uiteindelijk kregen zij van hem een flesje rode wijn mee die zij daarna wisten te ruilen voor de hoekbank. En dit alles speelde zich af in nog géen half uur. Marijke en Inge Bolt keken dan ook hóógst verbaasd toen zij het viertal aan zagen komen met, wat later nog maar het eerste deel bleek te zijn van een bank. En toen zij het ding voor de voeten van hun verbaasde leiding neer hadden gezet om daarna aan te komen met het tweede, en uiteindelijk met het dérde deel waren hun wenkbrauwen waarschijnlijk bijna niet meer uit hun haargrens naar beneden te krijgen. Maar ja, als je zo'n viertal wegstuurt om ruilhandel te gaan drijven, moet je eigenlijk niet verbaasd staan te kijken als ze met zó iets uitzonderlijks terugkomen. Zeker niet bij ónze padvindsters van ónze VLG.

Maar ik vroeg me natuurlijk wél af wat er uiteindelijk met die knakworsten was gebeurd. Oh, zei Melanie, die hebben we lekker opgegeten.

weekendkamp

Begin juni is de Vaandrig Leppink Troep op weekendkamp geweest naar het kampeerterrein Beundersveld in Beckum. Voor sommigen was het hun eerste kamp met de troep, maar voor Alex Nieveld, Ruben Moes en verkennersleider Toni Nieveld was het zelfs de eerste keer dat zij een scoutingkamp meemaakten. De eerste avond werd er hard gewerkt om het kamp op te bouwen, waarbij patrouilleleiders Thijs van Lochem, Thomas van Loon en Koen Zwiers als vanzelfsprekend de leiding kregen over het opzetten van de patrouilletenten. Het was de bedoeling dat de dag daarna gezellig afgesloten zou worden bij het kampvuur, maar dat liep nét even anders dan verwacht. Het had namelijk de hele dag stevig geregend waardoor al het brandhout door en door nat was geworden.

De volgende ochtend begon de dag al vroeg met een ontbijt in de kampvuurkuil en het hijsen van de vlag. Daarna werd de troep in tweeën gedeeld om in de omgeving op pad te gaan voor een hike van zo'n twaalf kilometer. Maar op de eerste post begon men

zich, toen de eerste groep verkenners wel héél lang op zich liet wachten, toch wel een héél klein beetje ongerust te maken. En nadat de Valken en Alligators zelfs via de portofoon niet te bereiken waren, werd Job Hoogenboom erop uit gestuurd om de beide patrouilles weer op het juiste spoor te zetten. De hike verliep daarna zonder problemen en de verkenners vervolgden hun route door het afwisselende landschap van velden, bossen en heide dat de omgeving van Beckum zo kenmerkt. En nadat iedereen was gearriveerd op het eindpunt, werd de troep volledig gemotoriseerd terug verplaatst naar het Beundersveld. Hier werden zij opgewacht door twee bekende gezichten waarna, voor de toeschouwers tenminste, de verwarring toesloeg. Het verslag van dit weekend vermeldde namelijk dat de verkennersleiding 'er even tussenuit moest'. Waren er tijdens de hike dan zúlke traumatische dingen gebeurt dat zij het even niet meer aankonden? En op facebook verscheen over dezelfde gebeurtenis de mededeling 'avondje verkennersoppas mat Marc'. Was de troep gemiddeld dan zó jong dat er gebabysit moest worden? Wel, de aanwezigheid die avond van Karin Smidt en Marc Hulshof bleek gewoon een hele praktische te zijn.

De leiding ging naar de groepsraad dus hebben ze ons gevraagd om uit te helpen. Was heel leuk en gezellig. De jongens gingen macaroni als avondeten koken dus hadden we er niet teveel mee te stellen.

In het inmiddels toegetreden duister werd uiteindelijk een spannend smokkelspel gespeeld, waarbij Thijs een ware smokkelkoning bleek te zijn. Die avond bleek het brandhout voldoende gedroogd te zijn om alsnog een kampvuur te houden, en de gitaar van Laurens Haveman én een voorraad braadworsten zorgden voor precies de juiste sfeer. Maar toen de verkenners, zo rond een uur of één, zich wilden gaan koesteren in de warme omhulling van hun slaapzakken, wachtte hun daar een allesbehalve comfortabele verrassing. Hun slaapzakken waren vólgestopt met

dennenappels, en wat nog het meest erger was, ze hadden het, volgens verkennersleider Job Hoogenboom, over zichzelf afgeroepen.

Ik sliep buiten de leiding tent, in een bivakzak op een veldbedje. Op insinuatie van Karin Smidt hebben de jongens die volgestopt met dennenappels. Ik kwam daar vroegtijdig achter, en heb 'wraak' genomen door, terwijl de jongens rond het kampvuur zaten, al hun slaapzakken vol te stoppen met dennenappels. En dat maakte blijkbaar zo'n indruk dat Mathijs Ulderink nog lange tijd daarna mega spichtig bleef voor verdere represailles.

Hopelijk realiseert Karin zich dat het misschien wel héél verstandig is om de komende tijd te gaan slapen met in ieder geval één oog open. Immers . . .

revenge is a dish that's best eaten cold

natuurlijk

Al sinds het begin der tijden (nou ja, sinds het begin van de 20e eeuw) bestaat er een innige band tussen scouting en de natuur. Laat een willekeurige scout voor veertien dagen daarin los, dan zal zij of hij alle nachten prins(es) heerlijk slapen op een bed van verse dennennaalden, elke ochtend heerlijk badderen in een koele beek en 's avonds een feestmaal aanrichten van berkenschors en een rijk assortiment aan boomblaadjes. Kortom, scouting en de natuur, dat zijn twee handen op een buik.

In november 2017 bevestigde de VLG dit weer eens tijdens de nationale natuurwerkdag; een dag waarop het natuurgebied Aamsveem gonsde van de bedrijvigheid toen de verkenners, bijgestaan door wat explorers en een losse Padvindster, de handen uit de mouwen stoken om dit natuurgebied er weer een beetje netjes bij te laten liggen. Echter, hoe noest de arbeid en hoe nobel het streven, was het vooral dat bijna nonchalant vermeldde 'een losse padvindster' dat de aandacht trok. Wie was zij? Waarom was ze daar als enige padvindster? Duidelijkheid over dit mysterie kwam van onze nieuwe meisjes scouts leidster Celeste Alink.

De 'losse' padvindster is Fiona Slag. Ze is al enige mee omdat ik persoonlijk mee ging doen met de Natuurwerkdag en het niet als een opkomst had georganiseerd zoals de verkenners. Ik heb rondgevraagd wie met mij mee wilde, en daar kreeg ik enkele Explorers en Fiona als gehoor. En ze vond het natuurlijk heel gaaf om samen met de verkenners een boom om te zagen.

explorers

Als je de woorden ‘to explore’ in een woordenboek opzoekt, dan tref je daar verklaringen aan zoals ‘to search and discover’ en ‘to think or talk about something in order to find out more about it’. En als je dán eens gaat kijken wat onze explorers zoal doen tijdens hun opkomsten, dan begin je te begrijpen waarom juist zij deze naam hebben gekregen. Want ze ondernemen én veel én veel verschillende activiteiten. Hoog tijd dus, voor een kijkje in het Explorer Logboek.

Ook grote meisjes en jongens vinden het (stiekem) nog steeds leuk om met verf te kliederen, en we moeten niet vergeten dat het hier niet ging om zómaar vingerverven. Nee, deze avond hebben de explorers heel artistiek gevingerverfd, en het resultaat . . . dat was er dan ook naar.

Tijdens de jaarlijkse marathon van Enschede was het voor de explorers aanpakken geblazen. Dankzij hen waren alle deelnemers ervan verzekerd dat, tijdens het lopen, hun eigendommen veilig waren opgeborgen. En de explorers verdienden hiermee mooi wat extra's voor hun aanstaande zomerkamp.

Uiteraard worden tijdens de opkomsten van de explorers ‘the roots’ niet vergeten. Deze avond werd er dan ook aandacht besteedt aan het bouwen van een vuurtafel . . . en vooral aan het zódanig bouwen dat de tafel zelf geen onderdeel zou gaan uitmaken van het brandende hout.

Tijdens de jaarlijkse ‘Ultimate Buffalo’ obstakelloop op vliegveld Twente was het afzien . . . en niet alleen voor de deelnemers. Gedurende vier dagen waren de explorers druk in de weer met het uitzetten van de route van de obstacle run, en met het bouwen van allerlei obstakels.

WKD+

Tijdens dit zomerkamp gingen waarschijnlijk de volgende stiekem gekoesterde jeugddromen in vervulling; het in een ongelimiteerde hoeveelheid beschikbaar hebben van LEGO en hier ongehinderd mee te mogen spelen. Jullie raden het al; het verkozen land was dit jaar Denemarken en de eerste stopplaats Billund. En hoewel de mooie gekleurde bouwblokjes lonkten, moest er eerst een slaapplaats worden gezocht. En deze werd gevonden in een typische Scandinavische skelter. Dit is een plek in het bos waar je vrij mag kamperen, waar meestal een overkapping staat om de nacht door te brengen en waar meestal ook een stookplaats is. Maar de volgende dag ging die langgekoesterde wens in vervulling . . . LEGOland! Daar bouwde de WKD+ naar hartenlust met Duplo stenen en waren duidelijk weer even helemaal terug in hun kindertijd, en toen de mogelijkheid zich aandeed om óók nog eens met water te kunnen spelen, bedachten Felix, Nico, Tim, Brian, Celeste en Job zich geen moment.

> *We konden meedoen als brandweerteam. Brian had hele strategieen uitgewerkt voor het rijden met de brandweerwagen en het blussen van de brand. Deze waren hard nodig, want onze concurrenten waren al direct gevreesde kinderen van een jaar of tien en hun ouders. Wij, vier sterke mannen die hun jeugd opnieuw beleefden, zouden dit varkentje echter wel even wassen. En zo geschiede het dat we onze concurrentie werkelijk verplétterden . . . met slechts een héél klein beetje schaamte.*

Na een bezoek aan de plaats Jelling, en het bezichtigen van de daar aanwezige grafheuvels en stenen met eeuwenoude ruhnen, werd voor het lopen van de hike uitgeweken naar de merenregio rond Silheborg. Ook hier zou de nacht doorgebracht worden in een skelter, maar daar aangekomen barstte het noodweer los. We kunnen dan ook rustig aannemen dat Celeste's opmerking in het logboek (Jeay, kamp is leuk!) niet helemáál zonder sarcasme geweest zal zijn. En na een knusse, warme en vochtige nacht werd de tocht vervolgd. Maar het bleek tóch verstandig te zijn om, vanwege het aangekondigde slechte weer de geplande terugtocht per kano toch maar te laten varen. De waarschuwing bleek niet ongegrond. Er werd dus maar uitgebreid ontbeten met tosti's. En oh ja, een kleine waarschuwing. Hoewel de nutella-banaan-marshmallow variant bijzonder goed smaakt, moet je er wél rekening mee houden dat achteraf de handen, gezichten en dergelijke héél goed schoongemaakt moeten worden.

voorzitterscolumn

OUD en NIEUW

Bijna 2018, een nieuw scouting jaar. En wat een jaar gaat dit worden: we vieren ons 95 jarige jubilieum! Hoogbejaard? Welnee! Hoewel we richting een eeuw Vaandrig Leppink Groep gaan, is ons scouting spel springlevend en supervief. Al bijna 5000 vrijdagen of zaterdagen zetten onze leidingteams met hun leden een tijdloos en toch vernieuwend scouting spel neer. Daar zitten inmiddels ruim een half miljoen uren werk van enthousiaste en zeer capabele vrijwilligers in. Neemt u net als ik even uw petje hiervoor af?

2018 gaat een spannend jaar worden: we staan op het punt om ons clubhuis te kopen. In de aanloop naar ons eeuwfeest worden we daarmee voor het eerst eigenaar van ons eigen pand. Ons stichtingsbestuur is al maanden bezig met de voorbereidingen van aankoop onderhandelingen, hypotheek, technische keuringen et cetera. Opnieuw: de petjes mogen weer even afgenomen worden.

Naast al dat nieuwe nieuws gaan we 2018 ook in met oud nieuws. Natuurlijk gaan we door met onze tradities van nieuwjaarshike, zomerkampen, jota/joti, boerenkoolmaatijd en zo voort en zo voort. En we beginnen opnieuw met oude activiteiten. Juicht u even met mij mee? We hebben weer een ouder commissie (applaus!), er komt weer een bever speltak (fantastisch!), en zoals u merkt, we hebben weer een groepsblad (gaaf!).

In 2018 gaan we met oude en nieuwe vrijwilligers, met oude en nieuwe leden, door met oude en nieuwe activiteiten. Oud & nieuw gaat in 2018 het hele jaar duren. Dat krijgt u van mij zwart op wit.

Joanneke van der Nagel

voorzitter